

תת"ע 975/06/21 - מדינת ישראל נגד עיריית עובדיה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 975-06-21 מדינת ישראל נ' עובדיה (עבדה)
תיק חיצוני: 26150469083

בפני המשיבה נגד המבקשת	כבוד השופטת שני שטרן מדינת ישראל באמצעות תביעות תעבורה תל אביב עיריית עובדיה באמצעות ב"כ עו"ד שי עובדיה
---------------------------------	---

החלטה

בפניי בקשה, לפסיקת הוצאות, כולל שכר טרחת עורך דין לאחר שהמשיבה, המדינה, חזרה בה מן האישום.

השתלשלות העניינים

בתאריך 02.09.2020 נרשם על שם המבקשת דו"ח בגין עצירת רכב על המדרכה במקום שלא הוסדר להעמדת רכב וחנייתו בניגוד לתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה.

לטענת המבקשת, לא ידעה על קיומו של הדו"ח עד ליום בו קיבלה אזהרת תשלום כפל קנס. התברר כי הדו"ח ניתן עת שעמדה בחנייתה הפרטית, כך לטענתה.

המבקשת הגישה בקשה להשפט, לאחר, שלטענתה, נדחתה בקשה לביטול הקנס.

הדין נערך ביום 12.10.2021 וכבר בפתח הדיון ביקשה המאשימה לחזור בה מכתב האישום בהתאם לפי סעיף 94(א) לחוק סדר הדין הפלילי, בהסכמה ומשכך הוריתי על מחיקת כתב האישום וסגירת התיק.

טענות הצדדים

טענות המבקשת, בתמצית:

1. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום סרק בגין דו"ח שניתן למבקשת עת העמידה את רכבה בחנייתה הפרטית הרשומה על שמה ברשם המקרקעין.

2. המבקשת פנתה במספר הזדמנויות למאשימה, אילו טענותיה היו נופלות על אוזניים קשובות האירוע היה מסתיים זמן רב קודם לכן, בעלויות נמוכות יותר וללא עוגמת נפש.

3. בתאריך 22.12.2021 פנה ב"כ המבקשת למשטרת ישראל לצורך בירור בעניין דו"ח החניה שמעולם לא נמסר למבקשת בזמן אמת וביום 23.12.2020 אושרה פנייתו ונתקבל לראשונה העתק הדו"ח.
4. לאחר מספר פניות, ביקשה המבקשת את יומה בבית המשפט.
5. ביום 1.6.2021 או בסמוך לכך נשלחה למבקשת הזמנה לדין ונקבע מועד דיון. ביום 14.6.2021 שלח בא כוחה של המבקשת פנייה נוספת בצירוף מסמכים התומכים בטענתו כי המבקשת חנתה בחנייתה הפרטית וביקש לבחון שוב את הדברים בכדי לייתר את הדיון.
6. לטענתו, ערב הדיון ניסה ליצור קשר עם מי מנציגי משיבה על מנת להביא למחיקת האישום ולייתר את הדיון אולם המענה שקיבל הוא כי בהליכים מסוג דו"ח חנייה לא ניתן להיפגש עם תובע ויש להגיע לדיון.
7. ביום 31.10.2021, 6 ימים לאחר מועד הדיון, קיבלה המבקשת הודעה שכותרתה "ביטול דוח הזמנה לדין" ובה נכתב: "לאחר בדיקת מכלול הנסיבות בעניינך, החליט תובע לבטל את הדוח שבנדון. לפיכך הזימון שבידך מבטל". הודעה זו ממחישה את העוולה שנגרמה למבקשת ואת השרירותיות שנהגה כלפיה המאשימה בכדי להעיד כי הבקשה לפסיקת הוצאות צודקת וראויה.
8. נוכח העובדה כי עיון בחומר הראיות הביא לתוצאה של חזרה מהאישום יש לקבוע כי מלכתחילה לא היה יסוד לאשמה.
9. התביעה לא בחנה כראוי את טענות המבקשת אשר הופנו אליה ולמעשה כפתה על המבקשת הליך משפטי מיותר.
10. לסיכום, בא כוח המבקשת ביקש לפסוק הוצאות לטובת המבקשת על סך 3000 ₪ וזאת נוכח הפסד יום עבודה, שכר טרחה בגין התייעצות, הגשת הודעות ובקשות, ייצוג בדיון ואף הגשת בקשה זו.

לבקשה אף לא צורפו כל אסמכתאות בגין הוצאותיה של המבקשת.

תגובת המשיבה, בתמצית:

המבקשת ביקשה להישפט ובשום שלב לא ביקשה חזרה מאישום או נפגשה עם נציג המאשימה בכדי לייתר את הצורך בדיון.

1. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום בגין העמדת רכב וחנייתו מקום בו לא הוסדר להעמדת רכב וחנייתו. השוטרת ראתה את הרכב נשוא כתב האישום חונה על המדרכה עם גלגליו ובטרם כתיבת הדו"ח ניסתה ליצור קשר עם המשיבה ללא הצלחה.
2. אין המדובר בדו"ח אשר אין יסוד לאשמה והשוטרת פעלה כשורה והפעילה שיקול דעת.
3. בתאריך 31.12.2020 ב"כ המבקשת פנה בבקשה כי יינתן למבקשת יומה בבית המשפט. גם

בבקשת הדואר האלקטרוני המצורף לבקשתו, מבקש הסניגור ליצור קשר עם תובע בכדי להגיע להסדר ולא מבקש חזרה מכתב האישום. בשום שלב בא כוחה של המבקשת לא הגיע למשרדי התביעה על מנת לקבוע פגישה ולהעלות טענותיו לפני קיומו של הדיון.

4. בעת הגשת כתב האישום כנגד המבקשת, סברה המשיבה כי יש די ראיות לכאורה וכי ישנו סיכוי סביר להרשעה ולהוכחת האשמה בעבירה המיוחסת לנאשמת.

5. נסח הטאבו שצורף לבקשה נושא כתובת "אל על 5 הרצליה" ולא "נורדאו 1 הרצליה" שהיא הכתובת הרשומה בדו"ח. בנוסף, בנסח הטאבו תחת "הצמדות" לא מופיעה כלל חנייה. על אף זאת חזרה בה המאשימה מאישום בתיק דנן.

6. למבקשת לא נגרם כל נזק מאחר והיא זו שביקשה את יומה בבית המשפט הגם שמדובר בדיון אחד בלבד ללא כל טרחה למי מהצדדים. כבר בפתח הדיון התובעת חזרה מהאישום ללא כל טרחה מיותרת למי מהצדדים.

7. לא ניתן לקבוע כי לא היה יסוד לאשמה וכי המשיבה נקטה בדפוס פעולה קיצוני של אי סבירות בולטת בהגשת כתב האישום.

8. לא מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות.

9. הבקשה להוצאות הינה בבחינת חוסר סבירות והגינות, תוך גרימת טרחה מיותר כאשר ההליכים בתיק התנהלו במהירות וביעילות.

תגובת המבקש לטענות המשיבה:

1. יש לדחות על הסף את טענת המשיבה לפיה, המבקשת ביקשה את יומה בבית המשפט ובשום שלב לא ביקשה חזרה מאישום או נפגשה עם נציג המאשימה בטרם הדיון על מנת ליתר את הדיון. לטענתו, פנה באופן אישי למוקד הטלפוני ובכתב ובכל פעם קיבל את התשובה כי לא ניתן ליתר את הדיון וכי לכל היותר התובע יפגש עמו ביום הדיון.

2. באשר לטענה לפיה השוטרת ניסתה ליצור קשר עם המבקשת ללא הצלחה, המבקשת לא קיבלה כל פנייה בשעת כתיבת הדו"ח ואף לא קיבלה את הדו"ח עצמו ורק כאשר קיבלה אזהרת כפל קנס גילתה כי נרשם לה דו"ח בגין חנייה שלא כחוק.

3. המדובר בדו"ח שאין לו בסיס לאשמה, רכבה של המבקשת לא עמד על המדרכה אלא במפרץ חניה שנועד לשם חניית הרכב של המבקשת שהינה בעלת הקרקע.

4. ב"כ המבקשת חזר ופנה בבקשה לבטל את הדו"ח אך הראיות לא זכו להתייחסות עניינית עובר לדיון. כמו כן, ביקש להגיע ולהיפגש עם נציג התביעה ואילו נציג התביעה מסרו לו שאין בכך טעם.

5. בנוגע לכתובת בנסח הטאבו: המבקשת הינה בעלת המקרקעין שידועים גם כרחוב אל על 15 הרצליה ולרבות מפרץ החנייה. המבקשת צירפה תמונות שלשיטתה מלמדות כי אין מדרכות ברחוב נורדאו 1, המשכו של רחוב

נורדאו 1 הינו רחוב אל על 15 הנושק אליו במפרץ החנייה שמסומן בנסח הטאבו באות א ומהווה הצמדה לשטחה הפרטי של המבקשת.

6. ב"כ המבקשת שב והפנה לפסק דין בענין חיון לעיל וחזר על טענתו בבקשה המקורית כי המשיבה לא בחנה כראוי את חומר הראיות שאם הייתה עושה כן לא היה מוגש כתב האישום מלכתחילה לחילופין, לא הייתה חוזרת בה מהאישום בבוקר הדיון.

דיון והכרעה

המסגרת המשפטית

הבקשה לחיוב המדינה בהוצאות מושתת על סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה הביתה המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה הנסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצרה המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשלהאשמה שממנה זוכה, או בשלאישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדרה דין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982- בסכום שייראה לביתה המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור."

החוק קובע שתי עילות לקבלת הוצאות ופיצויים מאוצר המדינה האחת, "לא היה יסוד לאשמה" והשנייה, כאשר התקיימו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", בשל אישום שהסתיים בזיכוי, או שבוטל בהתאם לסעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי.

א. כתב האישום נמחק בהתאם לסעיף 94(א) לחסד"פ ומשכך, הסתיים המשפט במחיקת כתב האישום, ולא לאחר חזרה בהתאם לסעיף 94(ב), המביאה לזיכוי הנאשם. כלומר, המבקשת לא זכתה מהעבירה המיוחסת לה, אלא, כתב האישום נמחק, כלא היה. שכך, אין המבקשת עומדת בתנאי החוק.

ב. למעלה מן הצורך אציין כי, ברעפ 960/99 מקמילן נ. מדינת ישראל נקבע: "...נקבע בחוק כי זיכוי כשלעצמו אינו מספיק לשם תשלום הוצאות או פיצויים.... קביעת כלל, שעל-פיו כל מקרה של חזרת התביעה מאישום ייחשב כהסכמה של התביעה לזיכוי "מוחלט", לא רק שאינו משקף את עמדת התביעה, הוא גם אינו ראוי. פירוש כזה לחזרה מאישום עלול להוות תמריץ שלילי לתביעה לחזור מן האישום באותם מקרים אשר בהם היא תהיה סבורה שיש הצדקה לכך. חוששני, שפירוש כזה יביא להימנעות מחזרה מאישום בשל המשמעות שיש לו לעניין חיוב המדינה לשאת בהוצאות ההגנה של הנאשם". הפסיקה מפרשת עילה זו באופן מצומצם ודווקני וכדי להיכנס תחת כנפיה של עילה זו על המבקש הנטל להוכיח כי "מצב קיצוני של אי סבירות מוחלטת" או כאשר מדובר במקרים בהם פעלו רשויות התביעה בזדון, חוסר תום לב וברשלנות חמורה ביותר.

ג. לא ניתן לקבוע כי בעת רישום הדו"ח לא היה לשוטרת יסוד להניח כי המבקשת העמידה את רכבה בניגוד

לחוק. גם אם נפלה שגגה ברישום הדו"ח, אין המדובר בפעולה שנעשתה בזדון, בחוסר תום לב, ברשלנות חמורה ביותר או באי סבירות מהותית ובולטת.

ד. נסח הטאבו אכן נושא את הכתובת "אל על 5 הרצליה" ואילו הדו"ח נושא את הכתובת "נורדאו 1 הרצליה" ולא הוכח כי מדובר באותה הכתובת. כמו כן, נסח הטאבו, על פניו, אינו כולל הצמדה מסוג 'חניה'. לפיכך, לא ניתן לקבוע כי כתב האישום אכן הוגש כשאינו יסוד לאשמה.

ה. כבר בפתח הדיון הראשון שנערך בפניי, ביקשה המאשימה לחזור בה מכתב האישום.

ו. המכתב שקיבלה המבקשת, לפיו המאשימה חוזרת בה מן האישום והדיון אשר נקבע בעניין מבוטל, אף שנכתב ונשלח באיחור וזאת לאחר שהתקיים הדיון בפניי מלמד כי רשויות התביעה פעלו בהוגנות ולא מצאתי כי מדובר ברשלנות קיצונית או באי סבירות קיצונית.

יכול, והיה מקום כי רשויות התביעה יבחנו טענות המבקשת טרם מועד הדיון וטרם הגשת כתב האישום. יחד עם זאת, עסקינן בגופי תביעה שונים (מפנ"א ואגף התביעות) ומכל מקום, התביעה חזרה בה מכתב האישום, מייד עם הצגת הראיות באופן בלתי אמצעי לתובעת.

ז. המשיבה לא פרטה מהם הנימוקים לחזרה מאישום ואולם, יובהר, כי לא נערך בירור בנוגע לסוגית הבעלות בשטח ומהתמונות המצויות בתיק, סברתה של השוטרת רושמת הדו"ח כי מדובר בחניה על מדרכה, אינה משוללת כל יסוד.

ח. לא התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות הטלת הוצאות.

לסיכום

במקרה שלפניי, המשיבה הגיעה לכלל מסקנה כי יש לבטל את האישום כנגד המבקשת עוד טרם ההקראה וזאת לאחר בחינת טענות המבקשת ומשכך, פעלה באופן סביר. המבקשת התייצבה לדיון אחד בלבד. הנסיבות אינן מעידות על חומרה בהתנהלות המשיבה כלפי המבקשת ומשכך, במקרה דנן לא מצאתי כי התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות הטלת הוצאות.

המבקשת לא צרפה כל אסמכתא בנוגע להוצאות משפט.

מקום בו המבקשת כלל לא זכתה, לא היה מקום להגיש הבקשה וצודקת המשיבה בטענתה לפיה הבקשה לפסיקת ההוצאות היא זו שמכבידה על הצדדים.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשפ"ב, 17 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים.